

Kindernevendienst

Weg met de kindernevendienst! Iemand die zo'n steen in de vijver gooit, heb je af en toe nodig. Om de vanzelfsprekendheid te doorbreken. O ja, waarom doen we dit ook alweer? Veel wat in de kerk gebeurt, kan ook anders.

Goedbeschouwd heeft het iets gènants, dat moment in de kerkdienst waarop de jonge kinderen – vaak na een ongemakkelijk praatje of gesprekje – vertrekken naar de kindernevendienst of Bijbelklas. Net of daarna in de kerk iets gebeurt wat we liever voor ze verbergen. Het heeft ook iets van een brevet van onvermogen: we weten niet goed raad met jullie in de dienst, dus moeten jullie maar weg. Daarna zijn we 'onder elkaar'.

Maar missen we dan niet iets, het volk van God bijeenvergaderd, maar zonder kinderen? Er zijn gemeenten die al lang geleden met kindernevendiensten begonnen, om de kinderen – en jonge gezinnen – erbij te houden. Het heeft de leegloop niet gestuit. En de paar kinderen die er nog zijn, gaan dan ook nog uit de dienst weg.

Het mooiste, voor veel protestanten, zou zijn als de Bijbel direct uitsluitel geeft. Het gaat weleens apart over kinderen. Bij het pesachmaal vragen zij wat die traditie te betekenen heeft. Jezus nam kinderen in zijn armen en legde hun de handen op. Maar even duidelijk is dat kinderen gewoon bij het volk horen. Ze trekken mee door de woestijn; ze zijn erbij als de grote feesten worden gevierd.

Maar over hoe wij onze kerkdiensten vormgeven, en de plek van kinderen daarin, zegt dat niet alles. Daarin is veel vrijheid voor christenen. Misschien is het een twintigste-eeuwse uitvinding dat kinderen (en jongeren) apart aandacht nodig hebben – zoals theoloog Kees van der Kooi deze week zei – maar dat is dan wel de cultuur waarin wij leven en vieren.

Een oproep om helemaal met kindernevendiensten te stoppen, is een te groot gebaar. Er zijn gemeenten waar er misschien snel mee zou moeten worden begonnen. Waar met de mond beleden wordt dat 'de kinderen erbij horen', maar waar ze nooit echt in hun leefwereld aangesproken worden of iets mogen doen.

De kindernevendienst is wel een verlegenheidsoplossing. Kerken houden ook geen – of maar heel af en toe – parallelle diensten voor vrouwen, mannen, ouderen, gehandicapten, laagopgeleiden, academisch geschoolden, gehandicapten, onderwijsmensen of ambtenaren. Het is niet zó moeilijk om in een dienst, zelfs in een preek, kinderen een plek te geven. Laat eens een woord vallen uit hun leefwereld. Stel ze een vraag – dat kan trouwens aan de gemeente ook. Vertel een verhaal. Een kerkdienst is geen informatiebijeenkomst en de kindernevendienst is geen school. Door erbij te zijn kan een kind eraan wennen dat het in een gemeenschap hoort en er – hopelijk – een plek vinden. Ze hoeven ook niet alles te begrijpen waar het in de kerk over gaat. Dat doen volwassenen ook niet.

- geplaatst:
- 22-11-2014 - 6.36
- laatst gewijzigd:
- 22-11-2014 - 7.21
- auteur:
- Wim Houtman ND.nl